

Πρέπει να είναι πάνω από καμιά τριανταριά χρόνια τώρα, που τουλάχιστον είκοσι φορές ανά έτος περνούσα από εκεί. Πιο μακρύς δρόμος για τον προορισμό μου, πιο αργή διαδρομή αλλά συνήθιζα να θυσιάζω ταχύτητα και ευκολία,
στο βωμό της μοναχικής
πορείας και των αναπνοών από κωνοφόρα.

Διακριτά ενίοτε, πέρα από στην στενή, φαγωμένη από τις βροχές ασφαλτο λίγα διάσπαρτα σκουπίδια αποτέλεσμα ενεργειών μερικών κακόμοιρων συμπολιτών, από κοντά και κάποια μπάζα από φουκαράδες που προσπαθούσαν να βγάλουν ένα πιο γρήγορο μεροκάματο, αλλά ακόμα κι έτσι, αυτά τα οκτώ - εννιά χιλιομετράκια μακριά από τη παλαβομάρα των άλλων οδών είχαν μια καλοσύνη, ημέρευαν το είναι μου.

Επιπλέον, ήταν κάτι σαν τάμα όταν, σταματούσα μετά το δασωμένο κομμάτι, στο οροπέδιο κι έκανα ένα κλικ. Έδινε
το στίγμα της εποχής
και των καιρικών συνθηκών.

Πράσινο του νεκρού

του καιρού,

λοιλουδιασμένο την άνοιξη

λαμπρό ακόμα και κάτω από διάσπαρτα σύννεφα,

αποβιβάζονται από το επίπεδο κορμάτι γης στα

Δεν θεωρούμε ότι αρκεί να δοθεί το παρόν, αλλά να φέρει τον πλανήτη, τελείως ολοκληρωτικά.

~~CONFIDENTIAL~~